

Český Krumlov nabízí pro přehlídku ideální podmínky.

Rozhovor s odbornou pracovnící NIK, útvaru ARTAMA a programovou ředitelkou přehlídky Simonou Bezouškovou

Po mnoha letech se přehlídka divadla pro děti a mládež přesunula na nové místo. Proč právě do Českého Krumlova?

Rozhodující bylo, že Český Krumlov společně s Městským divadlem nabízí nejvhodnější podmínky. Divadlo má k dispozici hlavní hrací prostor a navázalo spolupráci s Regionálním muzeem, Městskou knihovnou a Základní uměleckou školou. Díky tomu mohly vzniknout další scény a zázemí pro dětské skupiny, Příměšťák i doprovodné akce. Velkou výhodou Krumlova je i zkušený organizační tým, který zvládá pořádat velké akce, například Slavnosti pětileté růže pro dvacet tisíc lidí. Nebylo proto pochyb, že si poradí i s pětidenní celostátní přehlídkou. Důležitá je také spolupráce s Českokrumlovskou scénou, místním amatérským souborem, který nám pomáhá s organizací a asistencí dětským skupinám. Bez jejich pomoci by to nešlo. A zásadní byl samozřejmě i výrazný zájem města.

Takže město se do toho aktivně zapojilo?

Ano, Krumlov má o festival skutečný zájem. Nejde jen o finanční podporu, město se průběžně zajímalo, jak přípravy probíhají, jestli něco nepotřebujeme, jestli není třeba něco posílit. Ten zájem byl patrný už v době, kdy se festival teprve připravoval. A že to myslí vážně, dokazuje i účast starosty a obou místostarostů na slavnostním zahájení.

Přehlídka dlouho nesla charakteristiku „celostátní přehlídka činoherního divadla pro děti a mládež“. Proč to označení „činoherní“ zmizelo?

Změna přišla před rokem, kdy jsme po vyhodnocení předchozího ročníku znovu otevřeli otázku, co vlastně přehlídka reprezentuje. Ukázalo se, že čistě činoherních inscenací ubývá. I samotné divadlo pro děti a mládež se proměňuje. Stává se meziproduktivním, propojuje různé druhy divadla. A my samozřejmě chceme reflektovat současnou podobu tvorby s veškerou její pestrostí. Nepochybně dál

chceme podporovat a kultivovat činoherní divadlo pro děti, ale musíme brát v potaz, že se proměňuje.

Souvisí s tím i nedostatek nových textů pro dětské divadlo. Funguje stále autorská soutěž?

Ano, soutěž pokračuje dál. Vyhláší se každé dva roky. Loni se vyhodnotil jeden ročník a zároveň se vyhlásil nový. Autoři mohou posílat texty do příštího roku, kdy se výsledky vyhlásí na Divadelním Fimfáru. Počet přihlášených textů se liší, někdy jich přijde jen pár, jindy víc. Důležitá je ale kvalita, ne kvantita. Například v minulém ročníku jsme nakonec neudělili žádné ocenění, protože žádný text nesplnil potřebnou úroveň.

Dostávají autoři zpětnou vazbu, i když neuspějí?

Ano. Každý text posuzují lektori a autoři dostanou doporučení, jak s textem dál pracovat, co rozvíjet a čemu se příště vyhnout.

Ty sama se dlouhodobě věnuješ problematice divadla pro děti a mládež. Jaký je dnešní dětský divák? Co ho zajímá?

Myslím, že se to v zásadě nemění. Děti stále chtějí silný příběh s hrdinou, se kterým se mohou ztotožnit. Chtějí být vtaženy do děje a prožít emoci. Děti stále nejvíce oceňují iluzivní divadlo, i když ho je čím dál tím méně. Děti ho preferují, protože je dokáže okouzlit a zasáhnout.

Kolik účastníků letos očekáváte?

Počet prodaných vstupenek stále roste. Zakoupit si vstupenky on-line i na místě je možné po celou dobu festivalu, takže přesné číslo budeme znát až na konci festivalu. Ve všední dny jsou představení určena hlavně místním školám a školkám, zatímco o víkendu dorazí veřejnost místní divadelní.

A s čím budeš spokojená po skončení prvního ročníku? Jaký je hlavní cíl?

Naším cílem je během prvního ročníku festival v Krumlově etablovat. Chceme, aby si ho místní školy, školky i veřejnost osvojily a věděly, že je tu

právě pro ně. Amatérské divadlo mám velmi ráda, ale musím upřímně dodat, že propagovat festival právě amatérského divadla, který se někde koná poprvé, je velmi náročná disciplína. Proto si velmi vážím práce místního týmu, kterému se podařilo veřejnost s tímto projektem seznámit tak, že mu od začátku, ať už místní veřejnost nebo školy a školky, důvěřují a navštěvují ho. Pro příští rok se chystáme festival stejně intenzivně nabídnout i divadelní veřejnosti z celé republiky.

Martin Rumler

Speciální program.

Fimfárum Quiz – pohádkový a akční

První Fimfárum Quiz byl věnován pohádkám, klasickým, moderním, knižním i filmovým, hraným nebo animovaným. Po litém boji nakonec výsledné pořadí čtyř zúčastněných vypadá takto:

1. Hruškový komplot
2. Smečka
3. Kami tu není
4. Lenaven

Druhý Quiz pak nesl podtitul akční speciál a boj se odehrával nad Chuckem Norrisem či Arnoldem Schwarzeneggerem. Po akcí nabitých přestřelkách a bitkách dopadl quiz za účasti osmi týmů takto:

1. Adam a spol.
2. Pavlína after dark
3. Pavlína

Kroužek divadelních ochotníků ve Hvozdné / režie: Anna Zelíková Vendula Kořínková, Anna Zelíková: Piráti a Lumie ostrov splněných přání

Chtěli jsme neprinceznovskou hlavní hrdinku.

Rozhovor s autorkami Vendulou Kořínkovou a Annou Zelíkovou, která je i režisérkou inscenace

Jaká byla inspirace pro vznik textu pirátské pohádky?

Vendula: První naše pohádka, Kocour v botách, měla hlavního hrdinu muže, tak teď jsme chtěli hlavní hrdinku. Zároveň jsme se chtěli pustit do něčeho odvážnějšího, ne úplně princeznovského. Chtěly jsme rebelku a pirátka to nabízí. Silným vzorem, který ale nemůžeme popřít, byli Piráti z Karibiku.

Anna: Načetla jsem si hodně o historických pirátech. Zvláště pak životopis Anny Bonnyové, který se v útržcích dochoval. Z toho všeho jsme pak daly dohromady vlastní příběh.

A v další fázi proběhly dramaturgické úpravy?

Vendula: Bez toho by to nešlo. Po přečtení scénáře pak naše dramaturgyně Markéta Bačáková, sjednocovala slovník, protože každá jsme z jiného kraje. Já už víc používám pražské a olomoucké výrazy a Anička je ze Zlína. Bylo také třeba ohlídat jednotlivé návaznosti v ději, a veškeré drobnosti a detaily. Mám totiž tendenci psát filmově a kupit detaily, které se mi ne vždycky se mi povede propsat všude.

Anna: Markéta, zároveň i moje asistentka režie, má velký smysl pro škrtní dlouhých textů.

Měli jste během zkoušení nějaké speciální zkoušky na choreografii (šerm, tanec)?

Anna: Já jsem sedm let byla členkou historického

šermu jako tanečnice, takže jsem poprosila kolegu (Lukáš Zámečník – pozn. red.), aby herce naučil alespoň lehké základy s kordem.

A co se týká choreografií, tak ty jsme dávali dohromady s jednou ze „sirén“, Nikolou Sedlářovou a s jedním kolegou ze souboru, který je bývalý profesionální tanečník.

Odkud máte hudbu? Také autorská ze souboru?

Anna: Ne, ta je na zakázku od Jakuba Novotného, který nám složil hudbu už k pohádce Kocour v botách. Dostala jsem na něj kdysi kontakt, už nevím ani od koho, a od té doby takhle spolupracujeme. Jakub se živí se jako dabér, herec a skladatel hudby pro různá divadla.

Jak je to s kostýmy, kulisami a rekvizitami?

Anna: Kostýmy jsou kolektivní práce.

Vendula: Máme tak trochu jako vedoucí výpravy, kterou je hostinská Greta (Kateřna Novotná – pozn. red.). Ta hlídá, aby vše to odpovídalo konceptu inscenace.

Co byste chtěly, aby si děti z pohádky odnesly?

Anna: Za mě, že každý si zašlouží rodinu.

Vendula: A důležitý point je, že to nemusí být nutně ta rodina původní, „tradiční“, ale může to být jakákoliv rodina, kterou si člověk vybere.

Vendula Melišková

Silné téma, ne vždy pevné kormidlo.

Řada souborů, a to nejen profesionálních, se v posledních letech z důvodu absence kvalitních textových předloh uchyluje k vlastní autorské tvorbě, ať už původních scénářů, dramatizací nebo razantních adaptací. Touto cestou šel i Kroužek divadelních ochotníků ve Hvozdné, pro který napsala původní scénář Piráti a Lumie členka souboru Vendula Kořínková a jako spoluautorka je uvedena režisérka Anna Zelíková.

Tento scénář je inspirován řadou tzv. pirátských příběhů (toho z Karibiku nevyjímaje). A hned zpočátku je nutno říci, že jde o velmi kvalitní a v tom nejlepším slova smyslu ambiciózní předlohu, která zpracovává příběh o osiřelé Morwen, jež prožívá nelehký osud v náhradní rodině Admirála Hyna, odkud je po značných neshodách vyhnána. Rozhodne se tedy, že půjde za svým snem vyhledat původní rodinu, resp. rodiče. Vydává se tak na dobrodružnou cestu k magickému ostrovu Lumie, kde se prý všechny sny a tužby promění v realitu. Po řadě peripetií s piráty (nástrahy v podobě mlhy, Sirén...), kde musí skrývat svou pravou dívčí identitu, se jí podaří na kýžený ostrov dorazit, ale jednoznačnou odpověď na svoje přání o původní rodině nedostává. Pravdu odhalí až na zpáteční cestě při setkání se svým adoptivním otcem Admirálem Hynem, který přepadne pirátskou loď a prozradí Morwen, že její rodiče (ve skutečnosti matku Sirénu, která se zamilovala do piráta) zabil. Během cesty na lodi zjistí syn kapitána pirátů, Theodor, že Morwen je dívka a postupně se mezi nimi vytvoří vztah, stejně jako mezi Morwen a ostatními piráty, takže bytí nenajde a ani nemůže najít pravé rodiče, uvědomí si Morwen, že její skutečnou rodinou, na které jí záleží, jsou piráti a hlavně Theodor.

Ona touha hlavní postavy Morwen po zakotvení ve fungující rodině a uvědomění si toho, jak je taková rodina (a nemusí být biologická) důležitá pro kvalitní život, je velmi nosné a silné ústřední téma, které velmi rezonuje i s dneškem.

Kladem samotné inscenace je fakt, že se režisérka rozhodla jevištně realizovat tento příběh iluzivními prostředky. Čímž se podařilo podtrhnout samotné téma. Zároveň tomu pomáhá i značně výpravné scénografické řešení včetně kostýmů a hudebního plánu.

Je jen škoda, že všech těchto prostředků nebylo využito důsledně a hlavní dějová linie je poměrně často zbytečně rozměňována důrazem na vedlejší motivy (i ve snaze po komičnosti) a některá dů-

ležitá dějová fakta nejsou dostatečně (někdy i vůbec) akcentována. Například převlek hlavní hrdinky za piráta a její odhalení Theodorem, ale ne ostatními piráty; důsledná výstavba vztahu mezi Theodorem a Morwen; dostatečně sdělné nejsou jevištně ani peripetie na cestě pirátů z ostrova (přepadení lodi, osvobození pirátů atd.). Mnohdy tato fakta zůstávají jen ve slovech, a to je z hlediska veškerého jevištního dění málo a často zaniká v přehrslí popisu a ilustrace prostředí (zbytečná píseň a ruch v hospodě atd.).

Naopak píseň Sirén, která vychází organicky z děje, patří k těm světlým částem inscenace. Také by pomohla důkladnější organizace prostoru, neboť některým scénám by více prospělo konkrétní zpracování situací a zároveň konkrétnější motivace jednotlivých postav, než vyprávění v obecné rovině. Viděli jsme herecky vyspělý soubor, ve kterém dominuje Anna Krajčová v roli Morwen a jsem přesvědčen, že výše řečené by značně pomohlo i jí dotáhnout svůj výkon k výbornému výsledku a k tomu, že bychom se my diváci ještě více emocionálně ztotožnili s jejím osudem.

Přes uvedené výhrady je nutné vyslovit díky Kroužku divadelních ochotníků ve Hvozdné nejen za kvalitní textovou předlohu, ale i za inscenaci, která využívá postupů iluzivního divadla. A to není vůbec málo, neboť je známo, že děti po tomto typu divadelního jazyka touží.

Milan Schejbal

Z diskuse o představení

Inscenace stojí na silném, netradičním a dobře napsaném scénáři s aktuálním tématem rodiny. Má ambiciózní výpravu, iluzivní pojetí a výraznou vizuální i hudební stránku.

Cenné je, že hlavní hrdinka musí o svůj cíl usilovat, ale její vývoj není vždy důsledně veden.

Některé dějové linky (např. přestrojení za piráta, návrat z ostrova, vztah s Theodorem) postrádají jasný režijní akcent.

Hudební scény jsou atraktivní, ale někdy neslouží ději, což narušuje tempo a soustředění diváka.

Významné momenty se někdy ztrácí kvůli rovnoměrné důležitosti všech scén a nejasným motivacím postav.

Scénografie je výrazná, poctivá, pracná, ale realistický půdorys lodi omezuje děj a občas zakrývá akci. Iluzivnost je přitom pro dětského diváka velmi přínosná a měla by být lépe využita.

Herecké výkony, zejména hlavní hrdinky a sirén, jsou silné a přesvědčivé.

Doporučeno je pročistit kauzalitu, zvýraznit vztahy.

Vendula Melíšková

Dětské reflexe

Mladší skupinka šesti dětí 5–10 let

Děti popsaly ostrov Lumii jako „strom přání“ nebo „strašidelný ostrov“ a většina z nich si pamatovala hlavní postavy pohádky.

Morwen hledala rodiče. Přemýšleli, proč na ni nefungovalo kouzlo: snad, že byla napůl siréna.

Vzpomněly si na mlhu, sirény, loď a hospodu, líbila se jim hudba i přestávka. Těšily se na pokračování po přestávce.

Jako téma pro ně bylo poznání světa pirátů a vztah Morwen a Theodora, který vnímaly jako lásku.

Poučení shrnuly humorně: nevraždit děti, nenechat se adoptovat zlými a založit si vlastní rodinu.

Starší skupina 8 dětí od 10–15 let

Děti popsaly inscenaci jako akční fantasy s názvy typu „pirátská lovestory“ nebo „nedosažitelný ostrov přání“.

Za kladné postavy považovaly Morwen a Theodora, záporné byly nevlastní sestra a otec.

Nejvíce je bavily scény se sirénami, mlhou a šermířskými souboji, méně přehledná byla hospoda.

Líbily se jim efekty – kouř, světla, strom i make-up sirén –, ale vadilo, že se o plachtách mluvilo bez akce.

Hlavní téma pro ně bylo hledání rodiny. Některé zájímaly podmínky fungování stromu přání a kouzel, které nebyly vyjasněné.

Vendula Melíšková

Divadelní klub mladých, Česká Lípa / režie: Ivana Bufková Malina Prześluga: Kdo neskáče, není holub aneb Zobáky k sobě

On je ten správný a nechce být sám.

Rozhovor s režisérkou Divadelního klubu mladých Ivanou Bufkovou

Kdo neskáče, není holub je hra polské autorky Maliny Prześlugy, kterou v české premiéře uvedlo v roce 2023 Divadlo loutek Ostrava a dnes (6. listopadu 2025) mají derniéru. Symbolické. Jak jste se k textu dostali vy a proč jste si jej vybrali?

Máme studentský divadelní soubor a výběr textů proto není jednoduchý. Nejsem zastáncem, aby vrstevníci hráli různé věkové skupiny, takže vybírám tituly, které by vyhovovaly a dobře se hrály. Upřímně řečeno, už ani nevím, kde jsem na text přišla, ale vždy surfuji po internetu, amatérské scéně, po studentských festivalech... Víím ale, že je to text, který když jsem četla, tak jsem si okamžitě říkala, že je to teenagerovská záležitost.

Text má bajkovitý až metaforický ráz, dotýkáme se zde xenofobie, jinakosti, nepřijetí ve skupině, šikany a dalších. Jaké téma jste se rozhodli primárně akcentovat?

Ten závěr, kdy se vrátí Bohouš z dovolené a říká to poslání – které je poplatné v každé době – a to, že: pták je pták. Všichni jsme stejní, proč spolu navzájem bojovat. A to je obzvláště důležité v dnešní alarmující a bouřlivé době. A kromě toho je to samozřejmě boj proti tomu, co jste říkal a je dobře, že to zaznívá z úst takhle mladé generace. Generace, která není špatná. Na každé z postav lze sledovat, jak postupně odkrývá to své já, a to já není špatné.

Jak starý je soubor? Ostravská inscenace a dalo

by se říct i předloha se pohybují kolem věkové kategorie 6+, vy to programově posouváte na 9+. Docházelo k textovým úpravám či inscenačním posunům?

Průměrný věk souboru je 18–19 let. Textové úpravy se vůbec nedělaly. V Ostravě měli loutky a zřejmě proto to měli i více pro děti. My jsme to zasadili více k teenagerům a já si nejsem jistá, jestli to je úplně pro ty maličké. Nicméně, jde hlavně o to poselství, že každý jsme nějaký, měli bychom se k sobě umět chovat a jsme všichni lidi. Bez ohledu na věk, pohlaví, nacionalitu a podobně.

Hudební složka je jistě vaše invence. Jak se tam dostala Radůza? Naživo zpívané party sem cíleně vnáší melancholii, sentiment a události dále emotivně zatěžkávají. S čímž by se dalo žánrově a v rámci cílové skupiny možná lehce polemizovat...

Mně se na té hře líbí – a i tímto způsobem si hry vybírám – že není prvoplánová. Je to nahoru a dolů a tady se to ještě tak jako vlní. Chvilí spolu taškaří holubi a pak tam jsou vážné momenty. A v případě toho vrabčáka, který za sebou má krušnou minulost, tak těžko může juchat. Takže to je vlastně ta propast. Z gangu a veselosti se padá dolů, protože ne všichni jsou na tom tak dobře. Takže proto ta Radůza, která to tam vnáší vědomě.

Takže se tím snažíte umocnit kontrast, že ačkoliv se někdo má nejhůř, tak se může stát tahounem

příběhu a přinést důležitou změnu. Od outsidera k hrdinovi...

Ano, on je ten správný a nechce být sám. A kdyby zjistil, že někdo jiný by byl nešťastný, tak on se klidně vzdá svého štěstí ve prospěch druhého.

Lukáš Křížek

Z diskuse o představení

Vykopávající Jiří Ondra ocenil výběr textu z hlediška současné dramatiky a doplnil, že Polsko je jednou z mála zemí, kde vznikají kvalitní divadelní texty pro děti a mládež. Českolipskými zvolený způsob inscenování navíc odtajnil další a (staro) nové kvality textu.

Ostravská inscenace (Divadlo loutek, 2023–25) byla v překladu Terezy Agelové cíleně situována do ostravsko-polského prostředí a režírovala ji polská režisérka Ada Tabisz. Zachování těchto modifikovaných „reálií“ v tomto případě a kontextu nefunguje, protože hercům „není rozumět“. (Ale baví je to!) Jazyková úprava je zastaralá, nepatří na současné sídliště a bylo by záhodno si kromě příběhu a postav osvojit také svůj vlastní jazyk.

Herecká stylizace je na pomezí zvířat a lidí. Například Vrabčák musí pomoci Kočce od plechovek, ale to herečka Kočka dokáže sama. Bylo by lepší se zaměřit spíše na to, o jaké jde nebezpečí a jaká je ta záchrana. Bylo by zajímavé hledat překlady divadelních situací.

Hra je psychologická a krutá, kdežto inscenace je na půl cesty, vzniká tu kompromis. Postrádá se řád složek, chybí hierarchie. Řád se projevuje například v bojovém pokřiku.

Porota i diváci ocenili výběr současné látky, mladé herce i tvar jako takový. Zcela právem zaznívalo nejčastěji jméno Denisy Šmídové, která podmanivě ztvárnila roli Vrabce Zdenka.

Lukáš Křížek

Dětské reflexe

STARŠÍ SKUPINA (7 dětí, 10–15 let)

Zadání první: namalujte plakát. Většinově převažovala dynamika obrazu, tj. velká kočka versus holubi a vrabčák. Zadání druhé: jedno slovo. Parta, parta / sekta, Ostrava, Praha / Brno, gradace, ptáci.

Dlouho se přemýšlelo nad tématem. Hodně dlouho. Výsledek? Co dělají zvířata to dělají lidi taky. Lidi se povyšují nad zvířata a přitom taky máme ptačí mozečky. Postupně se tak došlo k tématům šikany, jinakosti, rasismu, genderové rozdílnosti a jim blízkým. Parta holubů byli frajeři, mysleli to dobře, ale nechtěli jít proti šéfovi. Postupně měnili názor až k nápravě. Holky-divačky se dojímalý o něco víc než kluci-diváci. A výsledková listina zde:

kladná postava = Maruška, Zdeněk
neutrálně negativní postava = Jarek
neutrálně dobrá postava: kočka
záporná postava: nikdo

MLADŠÍ SKUPINA (6 dětí, 5–9 let, hodně unavení!)

Orientace v holubech nebyla příliš dobrá, zapamatovatelní pouze Maruška, Rohlík (čti: Laďa) a Jarek. Ornitologický zmatek: jaký je rozdíl mezi vrabcem a špačkem a jestli, když holka hraje kluka, tak je to pořád ten vrabec nebo ta vrabčice. Když se hrálo na sochy, vyhrály na plné čáře kočky. Poděkování za téma osvěty holubů.

Lukáš Křížek

Kdo neskáče, není holub – holub je taky jenom „člověk“.

Díky inscenaci *Kdo neskáče, není holub* aneb *Zobáky k sobě* se českokrumlovské divadelní publikum mělo možnost seznámit s jedním z nehranějších textů současné polské dramatické literatury pro děti a mládež vůbec. Text otevírá pro (nejen) dětského diváka velmi palčivá a aktuální témata jako jsou: xenofobie, nacionalismus a nesnášenlivost obecně a s tím související schopnost tolerance nebo elementární odvahy a vzájemného respektu. I dětská školní a mimoškolní společenství (party, gangy) zkrátka mají své vůdce, jejich následovníky i lůzry. Party samozřejmě fungují na obdobných principech a vzorcích chování jako „gangy dospělých“ ve světě, do kterého navíc mnohem razantněji vstupují peníze a boj o moc.

Autorka Malina Prześluga ve svém textu zachází se zmíněnými tématy velmi umně, upřímně a bez obalu (přesto metaforicky a s nadsázkou). Činí tak navíc originálním, a přitom srozumitelným způsobem, kdy základem rozvíjejícího se silného příběhu je obraz sídlištní party holubů. Přitom devízou i pastí textu (metafory holubů) je, že o holuby – coby ptactvo – v podstatě nejde. Důležité je, že příběh se týká party z panelákového sídliště. Samozřejmě jde o velmi konkrétní a známé prostředí příznačné pro zvýšené riziko bujení nejrozumnějších druhů výše zmíněných společenských antipatií. Text Maliny Prześlugy u nás není úplně neznámý, jeho česká premiéra proběhla v roce 2023 v Divadle loutek v Ostravě. Hru pro české prostředí objevila a přeložila dramaturgyně a autorka ostravského divadla Tereza Agelová a „velmi logicky“ se režie ujala polská režisérka Ada Tabisz (se svým polským inscenačním týmem). Logicky, mimo jiné, i proto, že česká premiéra se odehrála v prostředí česko-polského pomezí. Ostravské „Holuby“ jsem shodou okolností viděl a zmiňuji to zde zejména z toho důvodu, že českolipští využívají stejného překladu jako Ostrava. A zde se ukrývá jedno z mála úskalí českolipské inscenace.

Překlad Terezy Agelové cíleně pracuje s ostravskou hantýrkou, je to v podstatě adaptace do konkrétního prostředí Ostravska a předpokládá znalost

dialektu. To, co je už i u dnešního ostravského dětského publika na pováženu, se u souboru z České Lípy vzhledem k jeho divákům jeví jako zcela zbytečné a spíše komplikující celý tvar a jeho vnímání.

Největší síla českolipské inscenace spočívá v generačním obsazení a dramaturgicko-režijní interpretaci textu. Tvůrci (narozdíl od svých ostravských předchůdců) velmi šťastně nevykládají gang jako partu holubů (ptactva) a velmi dobře čtou, že holubi jsou „jen“ metaforou. Spíše se tak setkává-

me s partou skutečných dětí se všemi úskalími sounáležitosti i krutostmi s ní spojenými. Ve srovnání, které se zde nabízí, jsou mladí herci z České Lípy mnohem přesnější v hereckém pojetí, režijním výkladu i vedení než ostravské Divadlo loutek, a tudíž mnohem blíží k tématu, o kterém (a dokonale s ním seznámení) hrají. Velmi dobře se daří akcentovat hlavní dějovou linku postupného začlenění hlavního hrdiny Zdeňka, vyloučeného osamělého vrahce, který hledá svou identitu a nový „domov“, tedy místo, kam by po smrti svého bratříčka, patřil.

Představitelce Zdeňka Denise Šmídové se plně daří naplňovat režijní záměr se všemi zvraty a odstíny postavy a ve své roli je bez přehánění výborná, což neznámá, že by za ní ostatní herci nějak zaostávali. Herecká souhra a autenticita projevu je dalším velkým kladem inscenace a pomáhá po celou dobu představení navazovat spojení (spikleneckví) s dětským i dospělým publikem. Možná jen pohyb herců (snad vlivem snahy o jakýsi civilní freestyle) působí občas nevědomě či chaoticky. Také postava Kočky by si zasloužila v rámci celkového pojetí důkladnější režijně-hereckou interpretaci (z hlediska charakteru i práce na temporytmu), a stejně tak moment jejího vysvobození z „pastí“ (v nastaveném směru se nabízí spíše řešení v psychologickém slova smyslu). Přes všechny výhrady ovšem převažují klady a lze bez nadsázky konstatovat, že inscenace Klubu mladých divadelníků z České Lípy ve svém výkladu a schopnosti zasáhnout objevuje pro české prostředí velmi kvalitní text i jeho silné a důležité téma.

Jiří Ondra

OBRAZEM

Pohádková prohlídka Českého Krumlova pro účastníky přehlídky

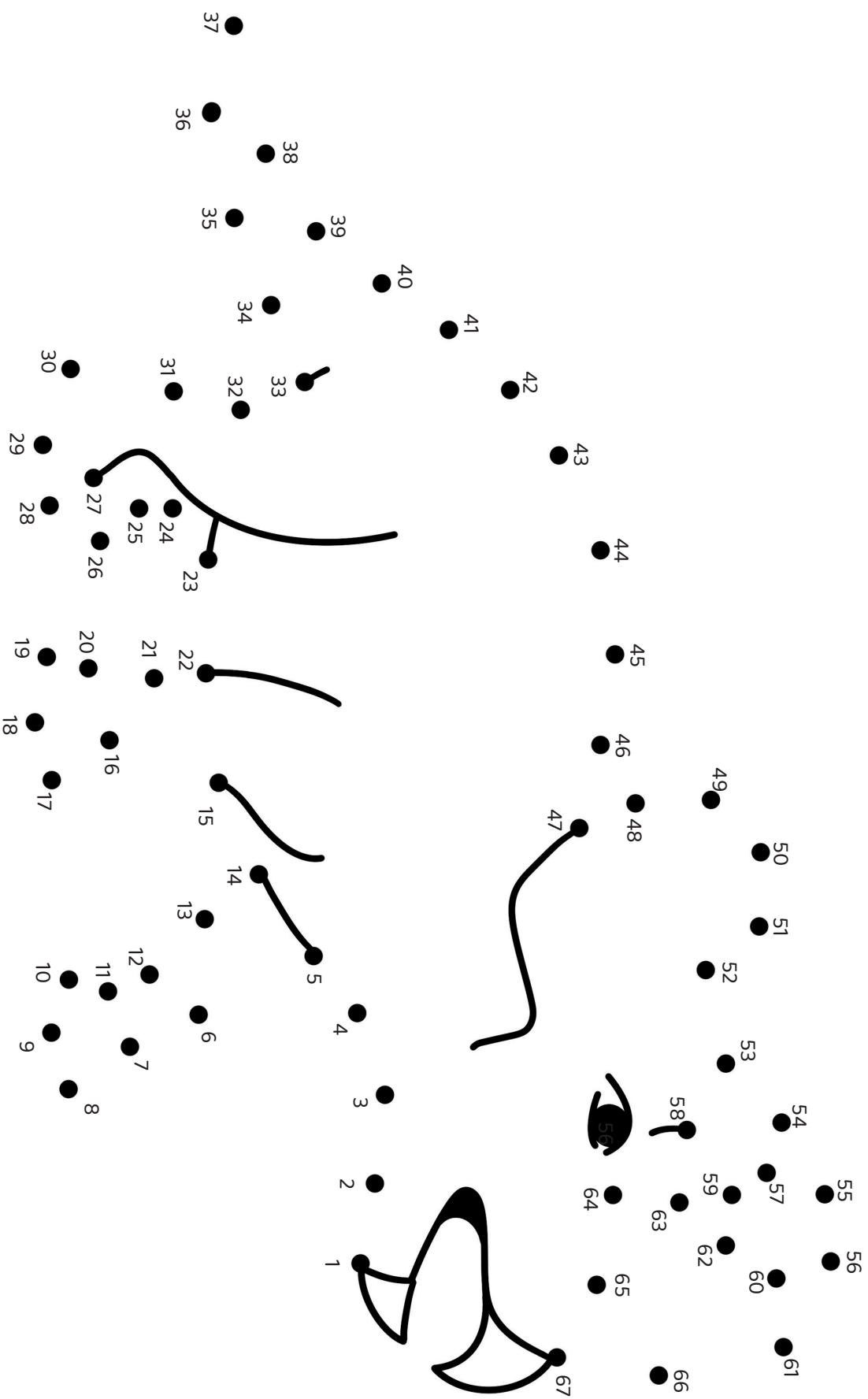
OBRAZEM

Zákulisí i předkulisí Divadelního Fimfára Český Krumlov

MamamLabels

Kafe Forbína.

Denní menu 7. 11.

1. Vepřový guláš s hous.knedlíkem 205,-
2. Masová směs s rýží / bramboráčky 205,-
3. Tagliatele s kuřecím masem a sýr.omáčkou 175,-
4. Čočka nakyselo s klobásou a okurkou 185,-
5. Smažená sýr s hranolkami a tatarkou 195,-
6. Kuřecí stripsy s hranolkami a dipem 198,-
7. Kuřecí quesadella 195,-
8. Grilovaný hermelín, brusinky, salátek a bagetka 169,-
9. Grilovaná klobása s hořčicí a křenem, pečivo 169,-
10. Polévka dle denní nabídky 80,-
11. Nakládáný hermelín s chlebem 89,-
12. Škvarková pomazánka s cibulí a chlebem 125,-
13. Játrová paštika s brusinkou a pečivem 150,-
14. Topinka s masovou směsí 159,-
15. Palačinky s nutelou a šlehačkou 149,-

Zakoupením zpravodaje podpoříte veterány. Celý výtěžek jde na sbírku ke Dni válečných veteránů.

PROGRAM.

PÁTEK 7. LISTOPADU 2025

08.30–09.20, Velryba – Regionální muzeum
Divadlo Máj, Praha / **Sluncomrak** (3+)

09.15–11.15, Městské divadlo
Divadlo Radar / **Encyklopedie akčního filmu** (12+)

10.45–11.35, Velryba – Regionální muzeum
Divadlo Máj, Praha / **Sluncomrak** (3+)

10.45–11.40, Myšák Prokyšák – Městská knihovna
Divadlo MáMe, Praha / **Hloupý Honza není blbý** (5+)

13.30–14.25, Myšák Prokyšák – Městská knihovna
Divadlo MáMe, Praha / **Hloupý Honza není blbý** (5+)

15.30–17.30, zkušebna Městského divadla
Diskuse (Sluncomrak, Encyklopedie akčního filmu)

15.30–16.25, Myšák Prokyšák – Městská knihovna
Divadlo MáMe, Praha / **Hloupý Honza není blbý** (5+)

18.00–19.30, Městská knihovna Alena Ladová – **beseda s Mgr. Josefem Ladou ml. u příležitosti 100. výročí od narození významné ilustrátorky**

20.30–21.30, zkušebna Městského divadla
Diskusní fórum (Hloupý Honza není blbý)

Národní institut pro kulturu

Zpravodaj přehlídky divadla pro děti a mládež Divadelní Fimfárum. Z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury pořádá Národní institut pro kulturu, útvar ARTAMA ve spolupráci s městem Český Krumlov a Městským divadlem Český Krumlov.
Redakce: Martin Rumler (šéfredaktor), Vendula Melíšková, Lukáš Křížek. Foto: Milan Strotzer, Markéta Šedivá. Zlom: David Slížek.